

Історія людини, яку ми не знаємо...

Найкраще, що ви коли-небудь писали – це ваша власна історія. Стів Джобс говорив: «Ми знаходимося тут, щоб зробити свій внесок в це життя, інакше, навіщо ми тут?». Прочитавши прощального листа 27-річної австралійки Холлі Батчер, якої не стало через агресивну форму раку, я задалася багатьма питаннями, адже людина, дні якої в буквальному сенсі злічені, ділиться в листі «з тими, хто залишається» думками про дійсно цінні і важливі речі. Ця цінність полягає не в кількості прожитих днів, а в тому, як ми їх використовуємо. Моє есе вміститься рівно в 1000 слів.

Мене звати Катя Коллер, мені 27 років. Я народилася 7 грудня в День Катерини, але батьки назвали мене Христиною. Моя глибоко віруюча бабуся вже через місяць наполегливо домоглася свого, і, хоча в дитинстві мені не подобалося це ім'я, зараз з абсолютною впевненістю можу сказати, що я – Катя. Кожен мій ранок починається з прибирання, я люблю одну й ту саму перевірену їжу, консервативний стиль в одязі, обожнюю котів і щодня борюся зі своїм перфекціонізмом. За словами мами, я почала розмовляти і командувати раніше, ніж ходити. Мене завжди було видно і чути, я задавала десятки питань «Чому все так, а не інакше?», і цю допитливість мені згадують досі. Вивчаючи своє німецьке коріння, можу сказати точно: слова «Ernsthaft» («Серйозність»), «Ordnung» («Порядок»), «Angst» («Страх»), «Das Ideal» («Ідеал») багато в чому відображають мою сутність. Я з покоління «Міленіалів», які цінують свободу і шукають сенс в тому, що роблять, а отже моє життя – вічний полігон для експериментів.

Гуманитарій за своєю сутністю, я планувала вступити в Харківську державну академію культури і займатися рекламою, але недостатня кількість балів з історії скоригувала мої плани. Я стала студенткою Харківського Політехнічного інституту Механіко-технологічного факультету. Першого вересня, усвідомивши, що буду готуватися до прездачі ЗНО, я паралельно закривала сесію, щоб в разі невдачі залишитися на бюджеті.

Цей експеримент над собою закінчився успішно: іспити з фізики, математики та інших технічних предметів були здані, а бали незалежного тестування перевищили попередні показники вдвічі. Я знову стояла на порозі Академії культури, готуючись стати тележурналістом. Волею випадку ми з мамою опинилися в аудиторії «Режисерів естради і масових свят», де нас зустріла зовні маленька, але, як виявиться згодом, неймовірно величезна людина, яка в подальшому зіграє в моєму житті неабияку роль. Потім він любив говорити, що мене взяли на курс, бо у мене гарна мама. «Убий того, хто ти є, щоб стати тим, ким ти хочеш стати» – ця фраза з фільму «Rocketman» дуже чітко позначила мій тодішній стан.

У 2013-му я влаштувалася на свою першу роботу, отримала відповідальну посаду, і наша команда здійснила справжню «творчу революцію» для цієї установи. Через 2 роки я відчула, що зробила все можливе. Зібравши речі і на останні гроші придбавши квиток на потяг, я сказала рідним, що їду. «Як?», «Куди?», «Навіщо?» – у мене не було відповідей на ці запитання, але я чітко усвідомлювала необхідність змінити своє життя. Справжня дочка свого міста – волелюбного, емоційного і цілеспрямованого Харкова, я їхала в столичному «InterCity» і між проміжними станціями ловила інтернет для того, щоб замовити перший-ліпший нічліг. Столиця зустріла мене обережно – це було вже друге наше знайомство, хоча від першого ні я, ні вона не були в захваті. Мій тиждень в готелі був суцільним кошмаром, адже перший раз в житті мені ставили секундомір на відвідування ванної кімнати, контролювали перебування за обіднім столом і будь-які пересування. У той же час – цей період дав бажану свободу і задоволення від того, що ти в місті, де тебе не знає жодна людина. Потім був новий готель, який на шість місяців став моїм домом – півроку нових облич, несподіваних історій і приємних подій. Згодом Київ став до мене більш привітним.

Менеджер реклами, яка рік провчилася в Політехі, мріяла стати журналістом і врешті-решт здобула освіту режисера естради, я взяла свій червоний диплом і пішла оббивати пороги столичних телеканалів. Мені доводилося стикатися з людьми, які не розуміли, що робити з дівчиною без профільної освіти та досвіду роботи, але з повною упевненістю, що слово «Режисер» в її дипломі вже багато значить. Без перебільшення скажу, що не знайдеться жодного телецентру, де не ступала б моя нога, але всюди звучало одне: «Залиште ваше резюме, вам зателефонують».

Допомагаючи іншим, люди самі стають кращими. В черговий раз, перебуваючи під центральним входом одного з телеканалів, я підійшла до молодого чоловіка з відповідним бейджем і попросила показати моє резюме тому, хто його дійсно прочитає. Він пішов, а через пару хвилин до мене спустилися і запросили увійти. Я отримала шанс, і це була моя маленька перемога на початку великого шляху. Потім почалися проби пера, зйомки сюжетів, сльози, усвідомлення страшного браку досвіду і конспекти за новою спеціальністю, а вже за рік після слів «хороша

людина – не професія» я зняла свій перший документальний фільм на іншому телеканалі. Нова команда підтримала мене, надавши величезну довіру, яку я не мала права не виправдати.

Мене вчили жити за принципом: «Піди туди – не знаю куди, принеси те – не знаю що», згодом я зрозуміла, що саме труднощі сприяють великим змінам. Я помітила, що кожні 2-3 роки доля вносить свої корективи і моя історія кардинально змінює вектор руху. Маргарет Тетчер стверджувала, що ніколи не варто слухати засуджень на свою адресу, адже навіть якби ви вміли ходити по воді, знайшовся б хтось, хто сказав: «Дивіться, він навіть не вміє плавати...». У різні періоди свого життя я часто чула фразу «У тебе не вийде» – у мене вийшло тільки тому, що я так вирішила. Саме ми є режисерами свого життя. Мій найбільший суперник і друг – це я сама. Наш майстер курсу якось сказав, що не знає чи вийшло у нього зробити з нас режисерів, але він точно зміг виховати нас людьми.

У 2017-му я пішла з роботи. Система породжує систему – я захотіла вийти за межі. В моєму житті з'явилася людина, яка в буквальному сенсі відкрила мені очі: вона не дає відповідей – вона задає питання ...

Все, що ми знаємо і бачимо – колись було придумано простими людьми, а значить я теж можу створити, змінити і залишити свій слід в історії.

Зараз я стою на порозі нових яскравих подій. Моє есе пишеться тут і зараз. 4 літери довжиною в життя: двоє людей, історія людини, яку ми не знаємо і 1 причина, чому «Зараз».

KO | ER
A | A

kolleraha@gmail.com

ese.writenow@gmail.com